

У контексті комунікативної діяльності варто виходити з того, що реалізація кожної із сторін комунікативної діяльності вимагає певних специфічних різноманітних методів, технік, технологій. Вони складаються з різних моделей, що розроблені не тільки в державному управлінні, а і в інших галузях науки та здобули своє практичне втілення.

Висновки. Проведений аналіз нормативно-законодавчої бази з позицій відкритості і прозорості влади довів, що комунікації суб'єктів державного управління розміщуються в кількох площинах: права громадян вносити до органів державної влади пропозиції щодо поліпшення їх діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів; порядку всебічного і об'єктивного висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування засобами масової інформації; форм підготовки та оприлюднення інформації; забезпечення прав і свобод громадян у сфері організації певних об'єднань; підвищення авторитету державної служби та інформування громадян про поведінку, яку вони мають очікувати від державних службовців; правових аспектів взаємодії державної влади і громадськості; виховання громадян у дусі моральності, зміцнення духовно-морального розвитку населення; просвіти широких верств населення з питань державного будівництва, державного управління, державної служби; порядку надання державних послуг.

Список використаних джерел

1. Бандурка А.М., Бочарова С.П., Земляная Е.В. Психология управления. Харків: ООО „Фортуна-пресс”, 1998. 464 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т.Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ „Перун”, 2002. 1440 с.
3. Закон України про інформацію. URL: <http://www.rada.gov.ua> (дата звернення: 12.10.2019).
4. Про затвердження Типового регламенту місцевої державної адміністрації: Постанова Кабінету Міністрів України 11 груд. 1999 р. № 2263/1999. URL: <http://www.zakon1.rada.gov.ua> (дата звернення: 12.10.2019).

Івасечко Р.А.
студент бакалаврату
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Труфанова Ю.В.

ЗАХИСТ ОБ'ЄКТІВ АВТОРСЬКОГО ПРАВА В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

На даному етапі розвитку нашої країни, постає низка питань щодо інструментів регулювання сфери інтелектуальної власності, адже кількість людей, що створюють об'єкти інтелектуальної власності та користуються захистом своїх прав на ці об'єкти, постійно збільшується.

Важливо зазначити, що кожному надається свобода художньої, літературної, наукової творчості, а також право на інтелектуальну власність.

Це право включає в себе користування і розпорядження своєю інтелектуальною власністю, можливість надавати дозвіл на використання цього права іншим [1].

Інтелектуальна власність – це сукупність відносин між людьми щодо нематеріальних благ, що є результатами інтелектуальної діяльності або похідними від них. Розрізняють такий різновид права інтелектуальної власності, як авторське право [1].

Порушення авторського права може бути виражено в незаконному використанні об'єкта авторського права в обхід встановленого автором або законо-давством порядку. Несанкціоноване копіювання змісту стало основною проблемою, що спричиняє втрату прибутку для власників цих прав.

Як вже згадувалось, інтернет надає безліч можливостей для легкого порушення авторських прав, адже, крім копіювання тексту або зображень на іншу веб-сторінку, кожен, хто завантажує зображення для власного користування або завантажує до своєї веб-сторінки, також порушує авторські права. Щоб уникнути порушення авторських прав, другий користувач повинен отримати дозвіл від автора твору на використання тексту, зображення чи іншого об'єкта.

На думку деяких вчених, основною причиною таких порушень є те, що законодавство України на сьогодні не визначає особливостей регулювання та захисту авторських прав у мережі Інтернет.

У 2013 р. Україна перебувала у «списку 301» у статусі Priority Foreign Country, що позначає країни з найвищим рівнем порушень у сфері інтелектуальної власності (які передусім призводять до негативних наслідків для американських компаній), а також країни, що не бажають вести переговори щодо цих проблемних питань [3, с. 4].

Варто згадати і Закон України «Про державну підтримку кінематографії в Україні» від 23 березня 2017 р., який пояснює види правопорушень авторського і суміжних прав. Розкриваються такі види протиправної діяльності, що з'явилися нещодавно: камкординг, кардшейрінг та піратство.

Зокрема щодо піратства у сфері авторського права, то воно означає копіювання інформації або інших записів без дозволу тієї особи, якій належать ці записи. Визначення поняття піратства міститься в ст. 50 Закону «Про авторське право та суміжні права».

Є низка причин, які заважають боротьбі з порушенням права інтелектуальної власності, як-от: відсутність належного контролю за порушенням; відсутність дієвих законодавчих норм; недосконалість чинних законодавчих норм; нестача ліцензійного відеоінвентаря; низькі культура та рівень доходів споживачів контенту.

У 2016 році було розроблено проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо захисту авторського права і суміжних прав у мережі Інтернет». Проект Закону передбачає механізм захисту авторського права та суміжних прав. Відповідно до положень законопроекту, автор або його уповноважена особа у разі виявлення інформації, про те, що його авторське право було порушено, має право звернутися до власника веб-сайту із скаргою, яка містить вимогу щодо видалення або унеможливлення доступу до цієї інформації. Ухвалення цього законопроекту могло позитивно

позначиться на іміджі України як країни з високим рівнем захисту авторського права і суміжних прав. Але, на жаль, зміни так і не набули чинності [2].

Одним із способів захисту авторського права є судовий, який полягає в тому, що сам автор, права якого порушено, може звернутися до суду із позовною заявою для відновлення порушеного права і припинення правопорушення. Це питання регулюється ст. 52 Закону України «Про авторське право і суміжні права», відповідно до якої, автор має право звернутися до суду [1].

Також, автор має право вимагати компенсацію за те, що без його відома було використано об'єкт інтелектуальної власності. Але у випадку порушення прав інтелектуальної власності через Інтернет, виявлення відповідача та місця його постійного проживання передбачає додаткові труднощі. Якщо ж домен відповідача зареєстрований в іншій країні, то судова справа повинна розглядатися саме в цій країні. Ці факти створюють перешкоду для захисту авторських прав у мережі Інтернет [4].

Інша форма захисту прав інтелектуальної власності передбачає, що автор здійснює захист права інтелектуальної власності самостійно (самозахист), тобто без звернення до державних органів або суду. Наприклад, автор який розміщає свої твори в мережі Інтернет повинен власноруч заборонити скачування своїх творів або дозволяти скачувати їх за певну плату.

Список використаних джерел

1. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-XII. Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (дата звернення: 16.10.2019).
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо захисту авторського права і суміжних прав у мережі Інтернет: проект Закону від 10.05.2016 р. №4629. Верховна Рада України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59024 (дата звернення: 16.10.2019).
3. Петренко Г., Остапа С. Подолання інтернет-піратства в Україні. *Телекритика*. 2015. С. 22.
4. Логвиненко, М.І. Проблеми захисту об'єктів авторського права в мережі інтернет. *Правові горизонти*. 2019. №15. С. 21-25.

Кіцкай І.А.
студент магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
конституційного, адміністративного
та фінансового права ТНЕУ
Ментух Н.Ф

СУБ'ЄКТИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інноваційними правовідносинами вважають урегульовані у відповідних нормативно-правових актах відносини, які виникають між суб'єктами